

- 1 מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך" ו"שואב מימיך", מתאחדים כולם יחד "להיות לאחדים כאחד";
 2 ועל-דרך-זה בכל איש פרטי מישראל, שצריך לקבץ ולאחד את כל עשר כחות נפשו.
- 3 ג. ובעומק יותר:
- 4 ההמשכה דראש-השנה היא מבחינת עצמותו יתברך שהוא באופן של פשיטות שלמעלה מהתחלקות.
 5 ולכן, כדי שבני ישראל יוכלו לפעול המשכה זו, צריך להיות גם אצלם ענין של התאחדות - "כולכם",
 6 למעלה מהתחלקות פרטי המדריגות ד"ראשיכם שבטיכם וגו'".
- 7 ועל-דרך-זה בכל אחד מישראל - שעבודתו צריכה להיות מצד בחינת ה'יחידה' שלמעלה מהתחלקות
 8 (למעלה גם מבחינת "בכל מאדך"¹¹, "מאד שלך"¹², היינו, שרק אצלו הרי זה למעלה ממדידה והגבלה,
 9 אבל לגבי חבירו הרי זה עדיין במדידה והגבלה), כידוע פירוש רבינו הזקן¹³ בדברי הגמרא¹⁴ בנוגע
 10 לעשרת הימים שבין ראש-השנה ליום הכיפורים, "כאן ליחיד", "פירוש בחינת יחידה", "בחינת תשובה
 11 דיחידה' ליחידו של עולם".
- 12 ולאידך גיסא:
- 13 למרות שההמשכה היא מבחינת "פְּשִׁיטוֹת הַעֲצָמוֹת" - הרי זה צריך להיות באופן שיומשך למטה
 14 בגילוי, כפי שמבקשים: "מלוך וכו' והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך", באופן גלוי דוקא.
 15 וזהו גם הטעם שמדגישים את ענין המלוכה דוקא, ולא ענין הממשלה - כידוע¹⁵ החילוק ביניהם,
 16 שממשלה היא בעל-כרחו, ואילו מלוכה היא ברצון דוקא, כמאמר¹⁶ "ומלכותו ברצון קיבלו עליהם",
 17 והיינו, שצריך להיות בהתגלות גם מצד הכחות הפנימיים.
- 18 וכדי שתהיה ההמשכה למטה בגילוי - יש צורך בכל פרטי המדריגות, שנכללות במספר עשר, כמו
 19 בכל דבר שבקדושה¹⁷, והיינו, עשר המדריגות שבכל אחד מישראל, עשרה כחות הנפש, וכן עשר
 20 המדריגות שבכללות ישראל, מ"ראשיכם שבטיכם" עד "חוטב עציך" ו"שואב מימיך".
- 21 אלא, שכל פרטי המדריגות צריכים להיות באופן של התכללות והתאחדות ב"פְּשִׁיטוֹת הַעֲצָמוֹת" -
 22 "לאחדים כאחד".
- 23 ד. ויש לומר בדיוק הלשון "לאחדים כאחד", בכ"ף הדמיון - שזהו רק בדוגמת הענין ד"אחד", כיון
 24 שזוהי האחדות דבחינת "יחיד" שלמעלה מ"אחד"¹⁸.
- 25 ועל-דרך המבואר במאמר דיבור-המתחיל לך הוי' הצדקה לרבינו הזקן¹⁹ (שחזר ונדפס לא מזמן²⁰)
 26 בדיוק הלשון "כל דיירי ארעא כו' כלא חשיבי קמיה"²¹, "כלא" ולא "לא ממש", "דלגבי מקורם הם לא,
 27 כדוגמת אור וזיו, אבל לגבי בחינת עצמיות הנקרא קמיה שלא נערוך אליו, אין ביטולם בבחינת לא,
 28 בערך עילה ועלול, אלא כלא, כמו דוגמת ביטול עלול לגבי עילתו בבחינת משל לבד", והיינו, ש"כלא"
 29 הוא ביטול נעלה יותר מאשר "לא", שהוא בהעדר המציאות לגמרי, עד שלא שייך לומר עליו אפילו
 30 התואר "לא", אלא "כלא", בכ"ף הדמיון - למעליותא. ועל-דרך-זה בנידון-דידן, ש"כאחד" הוא למעלה
 31 מ"אחד" - כמו "יחיד".
- 32 ה. וכללות הענין בזה - שההמשכה דראש-השנה היא מבחינת "פשיטות העצמות", ובאופן שנמשך
 33 למטה בגלוי.
- 34 ועל-דרך לשון כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נשמתו-עדן²² בנוגע לראש-השנה לחסידות, שצריכה להיות

(17) ראה ברכות כא, ב. וש"נ.

(18) ראה תו"א וארא נה, סע"ב. ובכ"מ.

(19) מאמרי אדה"ז - אתהלך לאזניא ע' ר ואילך.

(20) אלול תשכ"ג - בהקדמה לסליחות ע"פ מנהג חב"ד.

(21) ע"פ דניאל ד, לב. וראה זהר ח"א יא, ב. ח"ב ז, א. ועוד.

(22) ראה אג"ק שלו ח"א ריש ע' רס. וש"נ (נעתק ב"היום

(11) ואתחנן ו, ה.

(12) תו"א מקץ לט, ריש ע"ד. ובכ"מ.

(13) לקו"ת ס"פ תבוא (מג, ד). חנה אריאל האזינו מד, ב.

(14) ר"ה יח, א. וש"נ.

(15) לקו"ת דרושי ר"ה נה, סע"ב. נו, סע"ב ואילך. ובכ"מ.

(16) נוסח תפילת ערבית.